

tudíž dle § 8 č. 4 zabrátil dílnu, které přes válku následkem povolání majitele nebylo používáno k účelům živnostenským, nýbrž byla přechodně pronajata k obývání a které po uprázdňení opět se používá k jejímu bývalému účelu.

Ježto následkem mylného názoru nebyly vyšetřeny okolnosti, uvedené stěžovatelem a pro právní posouzení věci rozhodné o určení a užívání zabrané místnosti, bylo naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 7 zákona o správním soudě.

Č. 674.

Vyživovací příspěvek: * Za účinnosti zákona ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. nepřísluší dětem, které se narodily později, než nemanželský otec nastoupil vojenskou službu, nárok na vyživovací příspěvek.

(Nález ze dne 22. ledna 1921 č. 693.¹⁾)

Prejudikatura: srovn. nál. č. 391 a 572.

Věc: Právní ochranné oddělení zemského nalezince v Praze v zastoupení nezl. Jiřího K. proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost, pokud se týká nároku za dobu od 16. června 1919 (dne narození dítěte) do 31. října 1919; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím odmítnut byl nárok Jiřího K., narozeného 16. června 1919, nemanželského syna Vojtěcha P., jenž v roce 1915 nastoupil činnou službu vojenskou, v souhlasu s první instancí z důvodu, že není tu předpokladů § 2 zákona z 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n.

O podané stížnosti nejvyšší správní soud uvážil:

Jak v administrativním řízení, tak i ve stížnosti k tomuto soudu uplatňován nárok na výživné pro nezl. Jiřího K. zcela všeobecně a tudíž za celou dobu od jeho narození, t. j. od 16. června 1919. Pro posouzení existence nároku toho dlužno tedy rozeznávat dvě období: první od narození dítěte až do 1. listopadu 1919, kdy nabyt účinnosti nový zákon z 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n., a druhé od 1. listopadu 1919 na dále. V prvním období je pro materiální posuzování nároku rozhodným zákon z 27. července 1917 č. 313 ř. z., jenž v odst. 3. § 2 poskytuje nárok na výživné, předpokládajíc ohrožení jejich výživy, těm, kdož proti povolanému mají zákonný nárok na alimentaci podle všeobecného zákona občanského bez ohledu na to, zda výživa jejich byla na povolaném závislou v době, kdy tento nastoupil činnou službu vojenskou, čili nic. Pokud tedy žalovaný úřad posuzoval uplatňovaný nárok i za toto první období podle zákona z 23. září 1919 č. 530 a zamítl jej, aniž zkoumal, zda nejsou tu dány podmínky nároku podle § 2, odst. 3 zákona z 27. července 1917 č. 313 ř. z., bylo naříkané rozhodnutí jako nezákonné zrušiti.

¹⁾ Stejně i v dalších nálezech (na př. ze dne 29. ledna 1921 č. 1133).

Pokud se týče nároku za dobu od 1. listopadu 1919 dále jdoucí, soud uvážil:

Zákon z 27. července 1917 č. 313 ř. z. poskytoval nárok na výživné jednak osobám, jichž výživa v době, kdy povoláný nastoupil činnou službu vojenskou, byla na jeho práci nebo pracovním příjmu závislá a povoláním jeho byla ohrožena (§ 2, odst. 1), jednak bez ohledu na závislost výživy v době povolání i těm, jimž příslušel vůči povolanému nárok alimentární dle všeobecného zákoníka občanského (§ 2, odst. 3). Zákon z 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. zostřil podmínky nároku na výživné, poskytuje jej pouze těm, kdož mají podle všeobecného zákoníka občanského proti povolanému právo na alimenty, a i těm pouze tehdy, byla-li výživa jejich v době, kdy povoláný nastoupil činnou službu vojenskou, na jeho pracovním příjmu podstatně závislá a povoláním k činné službě vojenské je ohrožena (§ 2, odst. 1). Jednak zúžil tedy okruh oprávněných, pojímaje do něho jen ty příslušníky, kteří mohli dosud činit nárok na výživné bez ohledu na předchozí závislost dle odst. 3 § 2 zákona z roku 1917, jednak však i u těchto příslušníků podmiňuje nárok tím, že výživa jejich již v době, kdy povoláný nastoupil činnou službu vojenskou, na jeho pracovním příjmu byla podstatně závislá. Bylo tedy zřejmou tendencí nového zákona poskytnouti státní vyživovací příspěvek jenom jako náhradní alimentární rentu těm, kdož povolaným byli již alimentováni a právě povoláním jeho k činné službě vojenské této alimentace byli zbaveni. Za rozhodnou pro posouzení oné okolnosti prohlášena doba, kdy povoláný nastoupil činnou službu vojenskou.

Z toho vyplývá však, že nároku na státní vyživovací příspěvek nelze přiznati těm, kdož narodili se teprve po této rozhodné době, neboť zákonný požadavek závislosti výživy předpokládá nutně, že osoba nárok činící již v této době měla samostatnou fysickou existenci, tedy byla již zrozena. Rozšíření nárok i na osoby v tuto dobu ještě nenarozené, znamenalo by návrat k právnímu stavu, jaký tu byl podle ustanovení odst. 3 § 2 zákona z roku 1917, tedy ke stavu, který zákon z 23. září 1919 zřejmě chtěl odstraniti.

Poukaz na ustanovení prováděcího nařízení k § 2, odst. 14, recte 8 není případný, neboť ustanovení to předpokládá, že závislost výživy už tu byla před povoláním, a jenom přechodně v době »přímo« před povoláním z příčin ležících mimo vůli povolaného neprojevovala se skutečným uhražováním výživy osoby závislé. Tohoto výjimečného ustanovení nelze však užiti analogicky na případy, kde před povoláním závislosti výživy nikdy nebylo a býti nemohlo, poněvadž tu nebylo vůbec osoby, již by se byla mohla výživa poskytovat.

Namítá-li však stížnost, že rozhodnutí je v odporu s účelem zákona, dlužno uvést, že pro interpretaci zákona rozhodným jest jediné to, co zákonodárce jako svou vůli v zákoně samém projevil, a že k motivům, které v tomto projevu výrazu nedošly a jichž také podle pravidel interpretačních nelze z něho vyčísti, přihlížeti není možno.

Jeví se tedy stížnost bezdůvodnou.